

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 206.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000596720/facsimile.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

Hr. Magister! — — Jeg troer for Resten, jeg løber med vester et Stykke, — jeg er kommen til at ryste af Kulde.»

»Gjør det, ja!»

De satte sig i Bevægelse henad Collegiegaden. Doktoren løb med korte Skridt og hug Fødderne haardt mod Stenbroen. Han var helt blaa af Kulde i sit blege, magre Ansigt med de svære Træk. Af og til førte han den saarede Haand til sine Læber.

»Det er ogsaa ligesaa taabeligt som alt det andet Munkevæsen, at leve i den Kulde bestandig!» pustede han. »Man kunde jo bestille en halv Gang saa meget, naar man havde noget Varme i Kammeret. — Men nu faar jeg let ondt i Hovedet af Varmen, ved det jeg har levet godt og vel femten Aar uden den.»

»Ja, man skal være varlig med Overgangen,« svarede hans Ledsager, vist blot for at sige noget. — »Men nu maa I have Farvel igjen, Doktor Martin. Her skal jeg jo ind.»

De var naaet til Magisterens Gadedør.

Doktor Martin stod og stampede mod Stenbroen, foroverbøjet, med Hænderne skudt ind i Munkekuttens Ærmer: »I skulde følge mig lidt længer vester, Hr. Magister. Det bekommer jer vel. Og jeg vil saa nødig gaa ene — i Dag.»

»Vil I saa nødig gaa ene. Jah — — Saa vil jeg blot sige min Kone, at —«

»At I vil give hende et Kys! — — Det er vel ikke mere end fjorten Dage siden endnu, I havde Bryllup!»

Magister Philip var allerede inde i Huset.

Doktor Martins Ansigt blev saa mørkt og saa tungsin-digt, straks han vidste sig ene. Han syntes at glæmme baade Kulden og Magister Philip. — — Denne kom dog hurtig tilbage, og saa gik de videre vest paa ad Collegiegaden.

»Det maa nok alligevel være denneher Opbrænding af Pavens Buile i Morgen — det maa nok være det, der gjør mig saa svært urolig i Sindet,« sagde Doktor Martin, da de havde gaaet lidt.

»Ja, — nu kan I jo ikke saa godt lade det fare, da det er slaaet op paa Kirkedøren. Men jeg synes for Resten, I kunde have haft mere Aarsag til at være urolig ved alt det, I skrev og lod trykke i Sommer; — hvad der nu skeer, er jo kuns den lige Følge deraf. Og enten I brænder Band-bullen eller ej, det kan vel næsten komme ud paa eet i sine Følger.»